

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **T** právne zastúpeného J, advokátom so sídlom X, S, proti žalovanému: **M** o zaplatenie 80.599,91 Sk, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 37Cb/20/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/122/2005-151 zo dňa 18. januára 2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a** .

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín rozsudkom zo dňa 6. mája 2005 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 80.599,91 Sk a náhradu trov konania vo výške 24.369,24 Sk k rukám právneho zástupcu žalobcu v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalobcu M, splnil voči N svoj záväzok zo zmluvy, keď mu dodal zdravotnícky materiál, avšak nemocnica vystavené faktúry nezaplatila včas, čím sa dostala do omeškania so zaplatením kúpnej ceny, preto žalobca, ktorému bola pohľadávka postúpená S, má nárok na úroky z omeškania určené v zmysle § 369 ods. 1 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Žalobca doložením zmlúv o postúpení pohľadávok zo dňa 9. februára 2001 a Dodatku č. 1 zo dňa 27. februára 2001 preukázal, že v spore je aktívne legitimovaný. S námietkou žalovaného, že nie je pasívne legitimovaný, sa vysporiadal tak, že pôvodný dlžník Nemocnica s poliklinikou ako príspevková organizácia, mal možnosť vo vlastnom mene nadobúdať práva a povinnosti, jeho záväzok vyplynul z prevádzkovej činnosti a nikdy nebol záväzkom štátu. Z toho dôvodu, ani proces decentralizácie štátnych zdravotníckych zariadení nemohol mať vplyv na prechod vlastného majetku zdravotníckeho zariadenia na obec. V tejto súvislosti nepriznal delimitačnému protokolu právnu relevanciu, pretože v tomto prípade sporný záväzok prešiel na právneho nástupcu zo zákona. Ďalej dôvodil, že po zrušení Nemocnice s poliklinikou mestským zastupiteľstvom B, prešli v zmysle ust. § 23 ods. 3 zákona č. 303/1995 Z. z. všetky práva a povinnosti na zriaďovateľa, ktorý v tom čase bol žalovaný, ako

to určovalo ustanovenie § 80e ods. 2 zákona č. 277/1994 Z. z., a teda mal za dostatočne preukázané, že v predmetnom spore je žalovaný pasívne legitimovaný.

Keďže žalovaný nepoprel opodstatnenosť nároku žalobcu čo do jeho titulu a výšky, prvostupňový súd žalobe vyhovel a žalovaného podľa § 142 ods. 1 OSP zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

Odvolačný súd na odvolanie žalovaného rozhodol tak, že napadnutý rozsudok potvrdil. Žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 12.769,40 Sk na účet právneho zástupcu. Odvolačný súd sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa v tom, že ak dňom 28. októbra 2003 mestské zastupiteľstvo Mesta B zrušilo Nemocnicu s poliklinikou B bez právneho nástupcu, tak týmto dňom prešli práva a povinnosti zrušeného subjektu na zriaďovateľa – žalovaného v zmysle ust. § 23 ods. 3 zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení neskorších predpisov. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 142 ods.1 a § 224 ods. 2 OSP tak, že žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 12.769,40 Sk za dva úkony právnej služby.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný v zákonnej lehote dovolanie z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolačný súd vo svojom rozhodnutí interpretoval nedostatočne určitú právnu úpravu, čím jeho rozhodnutie získalo charakter rozhodnutia po právnej stránke zásadného významu v zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 OSP, i keď vo výroku nevyslovil prípustnosť dovolania. V dovolaní uviedol, že Mesto B prevzalo pohľadávky len v rozsahu delimitačného protokolu a po prechode zriaďovateľskej pôsobnosti Nemocnice s poliklinikou ako mestská príspevková organizácia ku dňu zrušenia nespravovala žiadny majetok, a teda neexistovali záväzky, ani pohľadávky, ktoré by po jej zrušení prešli na Mesto B ako jej zriaďovateľa. Na podporu tohto názoru v dovolaní citoval súvisiacu právnu úpravu.

Žalobca sa na dovolanie písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 OSP) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

Podľa ustanovenia § 238 ods. 3 OSP, na ktoré poukázal dovolateľ, dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolačný súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V prejednávanej veci dovolanie síce smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, avšak ten vo výroku svojho rozhodnutia nevyslovil, že je proti jeho rozhodnutiu dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Ide o prípad, kedy oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému by inak dovolanie nebolo prípustné, zákon zveril výlučne odvolaciemu súdu. Ide o výnimočné oprávnenie, ktoré môže byť využité len na riešenie

právných otázok, prípustnosť dovolania musí byť vyslovená vo výroku rozsudku a ten musí byť odôvodnený. Posúdenie otázky, či rozhodnutie odvolacieho súdu má po právnej stránke zásadný význam, patrí iba odvolaciemu súdu. Neprichádza preto do úvahy založenie prípustnosti dovolania úvahou účastníka konania, ktorý zastáva názor, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Znamená to teda, že v danom prípade nie je prípustné dovolanie podľa § 238 ods. 3 OSP, ako sa domnieval dovolateľ.

Pretože dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne vymedzeným v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ OSP, dovolací súd tiež skúmal, či je daná prípustnosť dovolania z týchto dôvodov, i keď sa dovolateľ žiadneho z nich nedovoľával. Dovolací súd však v postupe odvolacieho súdu nezistil žiadne nedostatky v zmysle ustanovenia § 237 OSP.

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 OSP, ani v zmysle § 237 OSP, dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ OSP odmietol, lebo smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 4 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 30. januára 2008

**JUDr. Zuzana Ď u r i š o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: